

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1103/2018
17.10.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела изнуде из члана 214. став 2. у вези става 1. и члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Саше Кнежевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу 2К. бр. 57/14 од 26.04.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 1276/17 од 22.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Саше Кнежевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу 2К. бр. 57/14 од 26.04.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 1276/17 од 22.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу 2К. бр. 57/14 од 26.04.2017. године, ставом 1. изреке окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела изнуде из члана 214. став 2. у вези става 1. и члана 30. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од две године и три месеца, у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 28.09. до 30.12.2011. године. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати судски паушал у износу од 10.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Такође је одлучено да суд одлуку о трошковима кривичног поступка донесе посебним решењем.

Ставом два исте пресуде, окривљени ББ на основу члана 423. тачак 1) ЗКП ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело у саизвршилаштву изнуда у покушају из члана 214. став 2. у вези става 1. и члана 30. и 33. Кривичног законика. Трошкови кривичног поступка одлучено је да у односу на овог окривљеног падну на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 1276/17 од 22.05.2018. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Алексинцу, окривљеног АА и браниоца окривљеног, а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу 2К. бр. 57/14 од 26.04.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр. 1276/17 од 22.05.2018. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Саша Кнежевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и 2) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, а побијане пресуде укине и предмет врати суду на поновно одлучивање или пак да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или пак истог блаже казнити.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. и 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Саше Кнежевића, је недозвољен.

Чланом 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле, због повреде одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Према томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног, у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења захтева, само формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због којих повреда је подношење захтева дозвољено сагласно члану 485. став 4. ЗКП.

Образлажући битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да су искази

оштећених лица, мајке и сина, чији се кредибилитет може довести у питање, недоследни и контрадикторни, због чега по браниоцу постоји сумња у њихову веродостојност, посебно што се ради о сведоцима који су заинтересовани да окривљени буде оглашен кривим и осуђен за предметно кривично дело. Истакнутим наводима бранилац окривљеног по оцени Врховног касационог суда указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и оцену доказа дату у правноснажним пресудама, а што нису разлози због којих окривљени преко свог браниоца сагласно члану 485. став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости.

Што се тиче повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која је такође дозвољен законски разлог за подношење захтева сагласно члану 485. став 4. ЗКП бранилац окривљеног исту не образлаже, па је нејасно у чему се повреда закона састоји, због чега је и овај навод захтева Врховни касациони суд оценио недозвољеним, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Надаље, како бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која сагласно члану 485. став 4. ЗКП није повреда због које окривљени преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, може поднети захтев, то је Врховни касациони суд и овај део захтева као и део захтева у коме су само формално означене повреде закона, због којих је подношење захтева дозвољено (члан 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члан 439. тачка 3) ЗКП), а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева (погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и оцена доказа), одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић